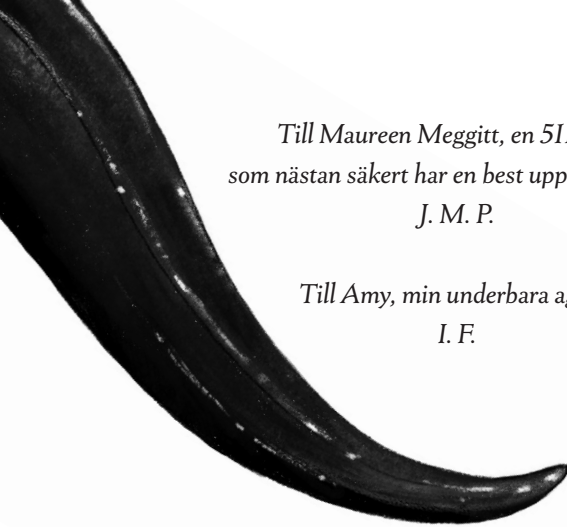

BESTEN
och
BETTY

Till Maureen Meggitt, en 511-åring
som nästan säkert har en best uppe på vinden.

J. M. P.

Till Amy, min underbara agent.

I. F.

BESTEN OCH BETTY

Originalalets titel: *The Beast and the Bethany*

Text © 2020 Jack Meggitt-Phillips

Bild © 2020 Isabelle Follath

Först utgiven av Egmont Books UK Limited 2020

Original English language edition first published 2020
under the name *The Beast and the Bethany* by
Egmont UK Limited, 2 Minster Court, London EC3R 7BB

Text copyright © 2020 Jack Meggitt-Phillips

Illustrations copyright © 2020 Isabelle Follath

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

All rights reserved.

Cover Design: Matt Jones

Översättning: Björn Wahlberg

Sättning: Megin Media

Svenskt omslag: Karin Berg

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Tryckt av Scandbook, EU, 2021

ISBN 978-91-7975-018-3

www.bonniercarlsen.se

BESTEN och BETTY

Jack Meggitt-Phillips
Illustrationer av Isabelle Follath
Översättning av Björn Wahlberg

**BONNIER
CARLSEN**

Papegojan Patrick

Ebenezer Tweezer var en fruktansvärd person som levde ett underbart liv.

Han behövde aldrig vara hungrig, för alla hans kylskåp var fullproppade med mat. Han kämpade aldrig med att förstå krångliga ord, som *konfibularitet* eller *pinickelruff*, eftersom han sällan läste några böcker.

Han hade varken barn eller vänner, så han blev aldrig störd av något otrevligt buller eller oönskade samtal. Han behövde heller aldrig gå på några fester eller tillställningar, så han var aldrig bekymrad över vad han skulle ha på sig för kläder.

Ebenezer Tweezer behövde inte ens oroa sig för döden. När den här berättelsen börjar skulle han fylla 512 år

inom en vecka, men om man skulle råka träffa honom på gatan skulle man ta honom för en yngling – absolut inte mer än tjugo år gammal.

Man skulle dessutom tycka att han var ganska stilig. Han hade kort, gyllenblont hår, liten näsa, vacker mun och ett par ögon som glänste likt diamanter i månsken. Det fanns något underbart oskuldsfullt över honom.

Tyvärr kan skenet bedra. När den här historien börjar var Ebenezer i färd med att göra något mycket elakt.

Det första Ebenezer gjorde var att gå in i en djuraffär som sålde burfåglar. Han väntade tålmodigt bakom en otålig person framme vid kassan. Den otåliga personen var en liten, späd flicka som bar på en ryggsäck med två klistermärken. På det ena stod det "BETTY" och på det andra "STICK OCH BRINN!"

"Jag vill ha ett djur!" sa flickan till den kraftige och sympatiske butiksinnehavaren.

"Vad för slags djur vill du ha?" frågade han.

"En groda! Eller en panter! Ååh, eller en isbjörn!"

"Ledsen, men du har gått fel. Butiken för isbjörnar och pantrar ligger längre ner på gatan, och grodmarknaden är bara öppen på onsdagarna. Vi har bara fåglar till salu och inte mycket annat", förklarade fågelförsäljaren.

Flickan började leta i sin ryggsäck och fiskade upp en flip-flop, ett halvätet kex, två snäckskal och en linjal på vilken det stod "TILLHÖR JERRY". Hon placerade alla föremålen på disken.

"Vad får jag för fågel för allt det här?" frågade flickan.

Fågelförsäljaren såg tankfullt på sakerna och gjorde en snabb huvudräkning. "Om du ger mig ryggsäcken också, så kan du få tio maskar", sa han.

Flickan blev väldigt nöjd med erbjudandet. Hon tog genast av sig ryggsäcken och ställde den på disken. Fågelförsäljaren plockade fram tio maskar ur fickan och lade dem i en liten glasburk som han räckte fram till flickan. Hon tog emot burken och skyndade sig förbi Ebenezer ut ur butiken.

"Ursäkta, herr Tweezer", sa fågelförsäljaren. "Vad kan jag stå till tjänst med?"

"Det är ingen fara", sa Ebenezer. "Jag har kommit för att hämta min wintlorianska lilabröstade papegoja."

Fågelförsäljaren plockade fram den sovande papegojan, men Ebenezer slet den inte åt sig direkt. Han väntade tills den kommit in i buren och sedan stannade han kvar i butiken och pratade en liten stund, trots att han inte var särskilt förtjust i konversationer.

”Kom ihåg att den här är speciell”, sa fågelförsäljaren.
”Det finns bara tjugo av dem kvar i hela världen. Ni är väl inte typen som tappar bort den, va?”

”Det ska jag inte göra”, sa Ebenezer och skruvade lite på sig.

”Man hittar inte så många av dem längre – det tog mig flera år att spåra upp en. Och långtifrån alla fågelbutiker säljer papegojor som kan både prata och sjunga. Särskilt de som kan sjunga riktiga sånger, och inte bara en massa fågelkvitter. Den här sortens fåglar älskar att ha en publik. Ni är väl inte typen som tänker behålla den för egen del, alldeles undangömd, va?” sa fågelförsäljaren.

”Det tänker jag inte göra”, sa Ebenezer. Han kände sig illa till mods av butiksinnehavarens blickar.

”Den här sortens fåglar behöver mycket omsorg och uppmärksamhet. De behöver kärlek. Ni tänker väl inte behandla den illa, va?” sa fågelförsäljaren.

”Naturligtvis inte!” svarade Ebenezer med en gäll och skälvande röst.

Fågelförsäljaren var mycket förtjust i alla sina fåglar, från vattensångarna till medelhavstrutarna, och det sista han ville var att någon av dem skulle komma till ett dåligt hem. Han stirrade länge och kyligt på Ebenezer.

”Jag vet precis vad ni är för sorts person”, sa fågelförsäljaren efter ett par sekunders stirrande.

Ebenezer svalde.

”Ni är en stor fågelvän!” fortsatte han. ”Det kan jag se i ert ansikte!”

Ebenezer log och drog en lättnadens suck. Han plockade fram pengarna och betalade ett betydligt högre pris än det överenskomna, som ett särskilt tack till fågelförsäljarens hårda arbete.

Han sa farväl och gick sin väg med den sovande papegojan i buren. Han klev in i sin bil och körde den korta sträckan tillbaka till huset där han bodde. Just när han skulle parkera vaknade papegojan med en stor gäspning.

”God morgon!” sa papegojan med en föga papegojisk röst. Han talade lågt, med ett tonfall lent som choklad.

”Det är sent på eftermiddagen”, sa Ebenezer.

”Ojsan tjohojsan! Jaså minsann. God sen eftermiddag. Jag heter Patrick.”

”Och jag heter herr Tweezer. Välkommen till ditt nya hem.”

”Jösses amalia!” utropade Patrick.

Det var verkligen ett passande uttryck, för Ebenezers hus var verkligen fantastiskt att beskåda. Det var femton

våningar högt och tolv elefanter brett. Fasaden var målad helt i rött, och trädgården var tillräckligt stor att rymma minst tio olika tebjudningar – på en och samma gång.

Patrick såg sig omkring och beundrade allt detta från sin bur. Han var en vittberest papegoja som hade sjungit på konsertturnéer i många olika länder, men han hade aldrig sett något liknande. Han ville flyga runt i hela huset och titta på allting.

”Får jag komma ut ur buren nu?” frågade han.

”Inte än”, svarade Ebenezer. ”Jag vill att du ska träffa någon först. Eller... *någonting*, är kanske en lämpligare beskrivning.”

Ebenezer klev ut ur bilen och bar in Patrick i huset. Han gick uppför trappan med fågelburen i ena handen.

”Denna någon bor på översta våningen”, sa Ebenezer. ”Och den är väldigt nyfiken på att få träffa dig.”

Medan Ebenezer gick uppför trappan såg sig Patrick omkring. Under den korta färden uppför husets femton våningar betraktade han alla vackra målningar och antika föremål som hängde på väggarna.

”Försök att inte bli rädd”, sa Ebenezer när de hunnit fram till vindsvåningen. ”Den kommer inte att tycka om dig om du är rädd.”

Ebenezer tryckte ner handtaget till en gammal ranglig dörr. Den öppnades med ett knakande.

Han tände taklampan. Rummet såg inte alls ut som det övriga huset. Det var fuktigt och luktade starkt av kokt vitkål. Det var tomt på möbler med undantag av ett par röda sammetsgardiner och en liten ringklocka av guld i andra änden av rummet.

Ebenezer gick fram till gardinerna. Han väntade ett ögonblick innan han öppnade dem.

”Börja inte ropa och skrika. Den tycker inte om den sortens oväsen”, varnade han Patrick.

Ebenezer drog isär gardinerna och besten uppenbarade sig. Besten var en stor grå klump med tre svarta ögon, två svarta tungor och en stor, dreglande mun. Den hade pyttesmå händer och pyttesmå fötter.

Ebenezer var nöjd när han såg hur behärskat Patrick reagerade. Han skrek inte och han ropade inte ”Bläää, äckligt!”

Efter en stund hade Patrick samlat sig tillräckligt för att säga: ”God morgon! Jag heter Patrick.”

”Det är sent på eftermiddagen.” Bestens röst var mjuk och slemmig, som en orm av fjädrar. ”Sjung för mig.”

”Vad vill du jag ska sjunga för något?” frågade Patrick.

”Sjung en sång om mig!” befalldes besten.

Patrick funderade en stund. Sedan började han sjunga:

”Vår best har landets vackraste hus.

Där lever den flott i sus och dus.

Inte ens drottningens stora palats,

kan mäta sig med bestens plats.”

Ebenezer var imponerad. Det var en vacker melodi, och texten verkade göra besten lycklig.

*”Vår best har ett fejs så runt och glatt.
Tre ögon har den som finner var skatt.
Två stora tungor som slickar var dag.
Vår best är nog ensam i sitt slag.”*

Patrick slutade sjunga. Han sa att han var ledsen över att sången var så kort, men att han nog skulle kunna sjunga en längre sång om han bara fick möjlighet att lära känna besten lite bättre.

Ebenezer suckade av lättnad när han såg att besten log med hela munnen så att den dreglade.

”Det var vackert. Säg mig, finns det många pippifåglar av din sort?” frågade besten.

”Jösses nej. ”Det finns bara tjugo av oss kvar i hela världen.” Patricks ögon fylldes med lilafärgade tårar. Han försökte vifta bort sin sorgsenhet med en fråga: ”Hur många består som du finns det?”

”Jag är den enda kvar, den sista överlevaren.” Besten log. ”Det är bra att du är sällsynt. Jag tycker om sällsynta ting. Kom lite närmare så jag får se dig bättre, pippifågel.”

Besten betraktade Ebenezer förvåntansfullt. Ebenezer lyfte upp buren och förde Patrick närmare bestens svarta, blinkande ögon.

”Närmare”, befallde besten.

Ebenezer lyfte upp buren och ställde den en meter från besten.

”Ännu närmare”, sa besten.

Ebenezer flyttade fram buren så att den stod precis framför bestens stora, dreglande mun. Lukten av kokt vitkål var nu så stark att det tårades i ögonen.

”Kan du se mig nu?” frågade Patrick lite nervöst.

”Åh, jag kunde se dig utmärkt hela tiden”, sa besten och slickade sig om den dreglande munnen med sina båda tungor.

”Men... varför ville du att jag skulle komma närmare?” frågade Patrick.

Det var den sista fråga han någonsin ställde.

Ett ovanligt önskemål

Ett underbart liv kan göra en människa till en förfärlig person. Det kan få en att glömma bort att det finns folk i världen som har problem, och det kan få en att verkligen sluta bry sig om andra människor.

Det är därför lätt att förstå hur Ebenezer Tweezer hade blivit en av de mest själviska personer som någonsin har existerat. Ebenezer hade levt i drygt 512 år utan några som helst bekymmer, och därför hade han heller aldrig lärt sig något om smärta eller sorg.

Han kunde omöjligen föreställa sig hur detta måste kännas, och därför hade han inte dåligt samvete för att ha matat besten med Patrick. Han tyckte visserligen att det var synd att han aldrig mer skulle få höra Patrick sjunga,

men han ägnade inte en tanke åt hur fruktansvärt det måste ha varit för den stackars lilla papegojan.

I stället gick Ebenezer nerför trapporna – alla femton våningarna. Han öppnade ett av de många kylskåpen och började göra i ordning en biff- och senapssmörgås.

Brödet var bakat av finaste sädesslag från de högsta bergstopparna i Himalaya. Biffen och smöret kom från Dolly, en charmig ko från Wales som hade vunnit pris för "Världens vackraste juver" tre år i rad. Senapen var tillverkad av exklusivt vitt vin och sällsynt svart tryffel.

Det var en utsökt smörgås, men innan Ebenezer hann ta en tugga ringde besten på sin klocka. Motvilligt lade Ebenezer ifrån sig smörgåsen och gick uppför trapporna på nytt.

Besten väntade på honom i det fuktiga, vitkålsdoftande rummet uppe på vinden. Den nynnade på en sång för sig själv – det var samma sång som Patrick hade sjungit.

När Ebenezer klev in gav besten ifrån sig ytterligare ett förnöjsamt rap. En ström av lilafärgade fjädrar forsade ut på samma gång.

"God afton", sa Ebenezer och nickade artigt.

"God afton till dig, Ebenezer! Och vilken fin kväll vi har, eller hur?" sa besten.

Ebenezer tänkte på sin smörgås och på hur gärna han ville sätta tänderna i den. Han hade inte funderat så mycket på kvällen och om den var fin eller inte.

”Jag sa just att det är en väldigt fin kväll, Ebenezer”, sa besten med sin slemmiga röst. ”Håller du inte med mig?”

”Jovisst, det är en väldigt senaplig kväll”, sa Ebenezer.

”Senaplig! Vad menar du med senaplig?!”

”Förlåt, jag vet inte vad som kom över mig. Det var inte meningen att säga senaplig, vad jag ville säga var... hm...”

”Det spelar ingen roll, Ebenezer”, sa besten irriterat. ”Det enda som betyder något är att det är en väldigt fin kväll. Fantastiskt fin!”

”Javisst, naturligtvis.”

Tystnaden sänkte sig över rummet. Ebenezer var på tok för hungrig för att komma på något att säga, medan besten funderade på om den ville vara på gott humör eller inte. Efter en liten stund hade den bestämt sig.

”Äsch, jag kan ju inte vara irriterad på dig, Ebenezer. Särskilt inte efter att du serverade mig en sådan utsökt middag”, sa besten.

”Det glädjer mig att du tyckte om den”, sa Ebenezer.

”Det är så gott att äta något med personlighet”, svarade besten. ”Och burens rostiga smak piffade upp det hela.”

”Det låter som en *unik* smak”, sa Ebenezer.

”Det var det minsann. Vad vill du ha i belöning nu då?”

Det var så här det fungerade. Ebenezer hämtade hem olika föremål som besten fick äta, och i gengäld gav besten honom olika presenter. Ljuskronor i diamant, häxkvastar, gigantiska teddybjörnar – det fanns ingen gräns för vad besten kunde trolla fram åt Ebenezer.

”Jag skulle vilja ha en flygel”, sa Ebenezer. ”Och helst skulle jag vilja ha en sån där liten flygel – en behändig sak som jag kan bära nerför trapporna. Helst någon som ska växa till en fullskalig flygel.”

”Jaså, minsann, Ebenezer. Jag trodde aldrig jag skulle få uppleva den dag då du visade intresse för musik. Vill du ha några övningsböcker också?”

”Nej för Guds skull!” utbrast Ebenezer med avsmak. ”Jag tänker inte spela på flygeln. Jag ska bara ställa den i vardagsrummet så att grannarna kan se den.”

”Du är allt en besynnerlig man”, sa besten. ”Men din önskan är min lag.”

Besten blundade med alla tre ögonen och stängde den dreglande munnen. Den började vicka på sin stora klump till kropp och gav ifrån sig ett lågt brummande ljud medan den vickade fram och tillbaka.